

## Manel Serrat («Negre de merda»): «El rodatge va ser un procés terapèutic per a en Daura»

*Parlem amb el director del documental musical 'Negre de merda', que es presenta a l'(a)phònica de Banyoles aquest dijous*



Fotograma del documental 'Negre de merda'

*Negre de merda* és el documental musical protagonitzat per Daura Mangara. El curtmetratge explica la història de superació del raper banyolí, immigrant de segona generació. Es va estrenar l'any 2018 i des de llavors ha tingut un gran èxit en tots els festivals on s'ha presentat. Va guanyar el premi del jurat i del públic a la categoria d'estudiants del Festival In-edit, i a més també s'ha reproduït al festival DOCS Barcelona i al Festival de Cinema Internacional en Català de Roda de Berà.

Aquesta setmana es podrà veure al Festival (a)phònic <http://www.aphonica.banyoles.cat/2019/> de Banyoles, conjuntament amb un concert del protagonista, **Daura**. Aquest espectacle conjunt ja ha penjat el cartell d'entrades exhaurides. A més del passi-concert d'aquest dijous, a *Negre de merda* encara li queda corda per festivals i passarà pels de la Cerdanya i Bilbao.

Per saber més coses sobre el documental i la seva història parlem amb Manel Serrat, director del curtmetratge. Aquest banyolí de 23 anys és productor i la seva curta però interessant carrera ha estat sempre relacionada amb la música. Ha realitzat videoclips per a diferents artistes, com ara **P.A.W.N. Gang**, **Roko Banana** i el mateix **Daura**. Actualment està involucrat en la productora L'upuntvuit, que va crear amb un company, amb la qual està realitzant diversos projectes, entre els quals destaca La Gardela.



*Daura Mangara amb Manel Serrat durant la gravació del curtmetratge. Foto: Arxiu del documental*

### **Com vas conèixer en Daura?**

**Manel Serrat:** En **Daura** el conec perquè Banyoles és molt petit i ens coneixem tots entre tots. Però quan realment vaig descobrir la seva història i vaig començar a ser amic seu va ser al coincidir en un grup de música, jo era el baixista i ell era el cantant. Uns quants amics teníem un grup molt *patxanguero*, però en conèixer el **Daura** i sentir com rapejava, li vam proposar fer un grup de hip-hop, **Kadogo**, i a partir d'aquí va començar la nostra relació d'amistat.

### **Per què vas decidir explicar la seva història?**

**M.S:** Jo estudio comunicació audiovisual a la UAB. A tercer de carrera, en una assignatura ens van proposar de fer un documental sobre una persona en risc d'exclusió i que a través de la seva experiència vital acabés superant-la. Mentre el professor parlava jo vaig pensar directament en **Daura**, que sabia que just havia acabat de sortir de la presó. En aquell moment, sense conèixer en profunditat la història, vam vertebrar la idea del documental amb les conseqüències de l'alcohol i les drogues, que eren els motius directes pels quals havia acabat a la presó. A mesura que ens vam acostar a en **Daura**, ens vam adonar que el problema venia de més enllà, de problemes culturals i ètnics, que van ser part important de l'origen de tots els seus problemes posteriors.

[vimeo/]302109975

### **Com s'enfoca un documental sobre el racisme des de la teva posició de privilegi, com a persona que forma part de la comunitat blanca?**

**M.S:** Com ja he comentat, quan vaig imaginar el documental no esperava que anés sobre el racisme, sinó més aviat sobre la discriminació institucional que ell va rebre. En **Daura** sempre es queixava que anava a judicis i ni el miraven a la cara i, per tant, vaig decidir que aquest racisme institucional sí que el podia abordar. Des de la meua posició de privilegi, podia queixar-me d'aquesta manca d'equilibri entre ell i jo davant la justícia. Però a mesura que es perfilava la idea ens vam adonar que el racisme institucional no era el principal problema, sinó que ho era el

racisme social o urbà de Banyoles. La nostra ciutat és molt petita i tancada, amb relacions molt establertes. Costa molt entrar a la vida social de la localitat si no en formes part. Per tant, vam decidir afrontar-ho des de l'amistat que ens uneix a mi i en **Daura** i amb molta empatia per part meva. Per això va quedar un documental molt íntim, sincer i directe.

### **Com va afrontar Daura el procés del rodatge?**

**M.S:** Molt bé. És una persona a qui li agrada molt l'art, i per exemple si vols pintar un quadre i li demanes que sigui la teva musa, estaria encantat de ser-ho. Quan li vaig proposar el documental li va agradar molt la proposta, perquè també li podia servir com a canal per explicar-se; en cap moment cap persona li havia donat l'oportunitat de fer-ho. Va ser un procés molt terapèutic per ell. Li va servir per adonar-se que no estava sol. Va conèixer l'Hatchi, que també surt al documental. No s'havien conegut mai profundament i arran del documental van adonar-se que estaven patint al mateix problema. Va veure que la seva història importava a algú. A més, el fet que l'(a)phònica ens programi és un somni complert, i si a això hi sumes que cada vegada la seva música és més escoltada, tot plegat provoca que en **Daura** se senti valorat i respectat després de molts anys.



*Daura al Sona9. Foto: Xavier Mercadé*

### **Durant els últims anys està ressorgint amb força el documental musical, amb molts exemples a Netflix. Que opines del tàndem entre la música i el documental?**

**M.S:** Jo crec que el documental musical té molta força perquè els dos valors per separat ja en tenen molta. Quan els ajuntes et surt una cosa molt bonica que barreja la veu del director i l'equip amb la del protagonista. Aquí és on neix la força emotiva del documental musical. Tu, com a director, no has d'explicar la història sinó il·lustrar-la, ja que les cançons ja expliquen la història per si mateixes i amb la veu del protagonista, que al capdavant és el que ens importa. Això ho hem descobert amb les cançons d'en **Daura**, per exemple "Manilles". No ens calia explicar res perquè les seves lletres ja ho feien. És per això que vam contactar amb un il·lustrador gràfic, que va fer les lletres que es superposen durant alguns trams del documental, per subratllar més el que ell diu a les cançons i que aquestes tinguessin encara més potència.

**Relacionat amb això que acabes de dir. L'estil que tenen les lletres que van passant em recorden el videoclip de "Boogaloo" de Kase.O. Us va inspirar en aquest videoclip? Teniu altres inspiracions?**

**M.S:** (Riu) De fet, l'il·lustrador amb qui vam contactar és el que va realitzar el videoclip de "Boogaloo". I d'inspiracions, com a estudiants de tercer de carrera amb altres inquietuds, en teníem poques. Vam decidir aprofundir en els documentals sobre racisme per prendre referències estètiques. Així i tot, vam decidir fer-ho a la nostra manera.



*Fotograma del documental 'Negre de merda'*

**Tot i ser un documental musical, el curtmetratge destaca per la importància que va donar a la música. Per què va decidir donar tanta rellevància a la música?**

**M.S:** Vam voler subratllar molt la música perquè és el que més defineix en **Daura**, perquè va ser la seva plataforma de salvació. Vam pensar que aquesta era la força principal del documental, més enllà de la mateixa història. A més, això ens obria un mercat i ens deixava participar en festivals com l'In-edit o altres amb aquest tipus de temàtica.

**Com d'important és per tu l'audiovisual per entendre la música?**

**M.S:** La música ja és molt poderosa, perquè és una de les arts més abstractes i que arriben més profundament. Jo crec que els videoclips serveixen per donar-li més visibilitat, donar un afegit artístic més a la producció i complementar la història que vol narrar el compositor quan escriu la cançó, ja sigui explicant-la, posant imatges a la lletra o bé explicant històries paral·leles que connectin amb la principal.